

Державні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 32 (446)

П'ятниця, 18 жовтня 1991 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

Хроніка

Відомий американський проповідник Ройс Вільямс, який виступає перед величезними аудиторіями в церквах по всьому світу, в нішньому тижні був запрошений на кафедру історії й теорії культури. Стріча з викладачами й студентами пройшла на рівні високого інтересу. Було багато запитань!

Низку українських пісень для студентів, викладачів і співробітників ВПІ виконала минулої суботи хорова капела «Гомін Карпат» з Івано-Франківського інституту нафти і газу. Вона перебувала у нас на запрошення профкому вузу.

Наказом ректора інституту призначено нового заступника проректора з науково-дослідної роботи. Ним став кандидат технічних наук, старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії АСУ «Енергетик» Сергій Леонідович ЯБЛУЧНИКОВ.

ПЕРЕДПЛАТА-92

Обирайте „Україну молоді“!

Шановний читачу! Ти можеш резонно запитати: навіщо ми почали випускати у світ нову газету. Адже, здавалося б, і так по ліці газетних кіосків з'являються од нових видань, багато з яких так і не знайшли дорогу до серця читачів. Чи не чекає така ж доля «Україна молоді»?

Ми віримо: ні, не чекає. Бо при найширшому — і політичному, і тематичному спектрі залишається невдоволеною спрага за живим, досконалим фактом, об'єктивною інформацією, яку цікаві самі по собі, без будь-якої інтеграції з тією чи іншою політичною думкою.

Ми намагаємося заповнити цю інформаційну нішу, випускаючи наш тижневик. А з наступного року «Україна молоді» розраховує стати щоденною газетою. Вона орієнтована на молодь. Та хто назве нині її вікові рамки? 14—16, 20, 30 чи навіть сорок? Хто з нас молодший? Той, хто почуває себе молодим, молоді, до ризикну, до творчої роботи, так необхідної нині нашій Україні.

Думаємо, матеріали про зусилля, спрямовані на вихід республіки з кризи, підсилення добробуту людей будуть цікаві всім. Як цікаві й правові, «ретро», гумористичні добірки, футбольні огляди...

І не забувай, читачу, що сьогодні дорожче все. Пожива для розуму, на жаль, теж. І все ж: не зважаючи на гримаси ринку, що не минають і пресу, в «Україні молоді» — найнижча з поміж республіканських щоденних газет вартість передплати на рік — 18 карбованців. Отож пропонуємо передплатити нашу газету, а також простягаємо руку для спільного творення «України молоді».

Поштовий індекс газети — 60970.

І. КОВТОНЮК, власний кореспондент «України молоді» по Вінницькій та Хмельницькій областях.

ЧАС І ЛЮДИ

НЕЗЛАМНИЙ

Олександр Іванович Нижник — постать у нашому інституті помітна. Правда, одні його не сприймають взагалі, інші — скептично, ще інші — вороже, а ще інші — з захопленням і бажанням наслідувати. Вся річ у тому, що його політична біографія неоднозначна. Вона зазнала різкого крутозламу в нових суспільних умовах. З пропагандиста комуністичної ідеології він став рішучим її противником, вийшов з партії, очолив рухівську організацію.

— Олександр Івановичу! Будь ласка, декілька слів про те, як ви «дійшли до такого життя»?

— Я — кадровий офіцер, полковник, 33 роки прослужив у Збройних Силах. Більше того, після 50-ти міг служити й далі. Міністр оборони продовжив мені строк служби ще на 5 літ. Але я подав рапорт на звільнення.

Чому?

Багато думав, розмовляв, спостерігав. Наступала та моральна безвихідь, коли не було перспектив, щоб служба сприяла тому духовному піднесенню, без якого вона неможлива. Декого утримувала в армії висока оплата. Мене це не цікавило. Вийшов у запас, читав лекції з філософії в нашому інституті, по тому став відвідувати філософський клуб «Істина», сподіваючись знайти там відповіді на гострі проблеми, висунуті переконаною, яка, по суті, нічого не мінала в нашому житті, була тільки спробою якось реанімувати, прикрасити мертвої структури тоталітарного режиму. В клубі я знайшов однодумців,

які поділяли мої погляди. Ми об'єдналися в ініціативну групу, котра й проголосила у Вінниці створення народного фронту, що став потім Рухом.

— Вас переслідували?

— Якщо ви маєте на увазі КДБ, то воно не дуже сильно «копівалося» мною, хоча, звичайно, фіксувало кожен крок. Приміром, на конференції з приводу створення «Меморіалу» я розповідав про загибель свого батька, так, як знав (істини, до речі, не знаю й досі), то мене зразу викликали...

Під час путчу 19—21 серпня я разом з іншими керівниками Крайової ради Руху теж отримав виклик на вулицю Дзержинського. «Запрошували» на 10-ту годину ранку 21 числа. Того дня ми подзвонили в КДБ, що готові прийти, але черговий відповів, що тепер «такої надобности більше нет».

Тоді ми з свого боку запросили генерала Давиденка в гості у штаб Руху. Він, правда, не відповів на це й донині.

— Чи бувало вам страшно? Все-таки більшість масових заходів проводили всупереч бажанням місцевої влади...

— Почуття небезпеки було. Це ж боротьба. Руки нам викручували не в образному, а буквальному розумінні. На перших порах, пам'ятаю, коли ми хотіли скликати мітинг у парку імені Горького, а нам не давали, мене заштовхнули до міліцейської машини, я кричав, що маю звання полковника, то начальник в погонах старшого офіцера Лебідь (зараз депутат міської ради) гукав своїм підлеглим: «Заткніть йому пельку!»

Був час, коли мене і Муляву, щоб убезпечити від фізичного насильства, групи наших людей супроводжували увечері до дверей самих квартир. А під час путчу 19 серпня мені не раз дзвонили: «Ублюдоки! Готуй сухарі!» Дружина теж піднімала трубку: «Знаємо, що ти хвора. Ще не здохла? Підеш на державні хар-

чі — швидко ноги витягнеш!»

— Ходять чутки, що створення у Вінниці відгалуження Руху під святим іменем Василя Стуса — акція держбезпеки...

— Прямих доказів цього нема, але фактів їхньої антирухівської діяльності — хоч відбавляй. Вони діють за сценарієм розколювання. Створюється якась демократична партія — зразу ж з'являється друга така партія на чолі з Кутузовим.

Щоб, значить, комедізувати цей процес, надати йому відтінків несерйозності, дитячої гри. П. Кутузов, відколи почалась демократизація суспільства, розмінювався за моїми підрахунками, членство уже в четвертій партії. Остання їхня спроба — розвалити Спілку офіцерів України, створити паралельне відгалуження і очолити його. Знайомий почерк!

— Як ви оцінюєте політичну ситуацію на Україні зараз?

— Вона дуже складна. Роботи значно більше, ніж ми сподівались до проголошення незалежності. В практичну площину стали питання створення атрибутів державності, серед яких не останні місця займають армія і національна гвардія. Бракує кадрів, спеціалістів демократичного світогляду. Багато хто вагається, очікує, роздумує, а час не жде, треба діяти, інакше не здолаємо машини тоталітарного режиму.

— Говорять, що Нижник рветься до влади, що в Спілці офіцерів України він має 2500 карбованців зарплати?

— Дані більш, ніж «вірогідні». Лише незадовго до з'їзду офіцерів України мене перестали цькувати й переслідувати на тому ґрунті, що заберуть звання полковника, пенсію, що пошлють спеціального листа про мою поведінку самому Язову.

Ну, а щодо зарплати в новому формуванні, то її взагалі нема. Платна у нас тільки посада секретаря, який одержує всього-навсього

го 150 карбованців.

— Що ви скажете про незалежну асоціацію офіцерів повітряної армії?

— Є така група. Вона хоче створити асоціацію, яка в усіх відношеннях має бути незалежною від України, але водночас розраховує на соціальний і правовий захист з її боку. Вважаю організацію, яка не збирається нічого робити для України і її Збройних Сил у цей відповідальний момент, є організацією споживачького типу. Право на існування вона, звичайно, має, інша річ, чи потрібна вона взагалі, якщо проти незалежності, проти розбудови української державності?

20 жовтня, до речі, у Вінниці скликається конференція членів Спілки офіцерів, на яку запрошуються демократична громадськість міста й області і яка буде обирати делегатів на II Всеукраїнський з'їзд офіцерів, що відбудеться в Києві 2—3 листопада. В конференції візьмуть участь народний депутат СРСР В. А. Мартиросян і народний депутат України А. Л. Зінченко.

— Що б ви хотіли сказати в переддень свого 60-річчя?

— Стрічаю його з великим бажанням в міру сил і здібностей послужити своєму народові, Україні, утвердженню її суверенітету. А ще те, що вірю в людей. Щиро хочеться подякувати, зокрема, колективу кафедри історії й теорії культури, який завше розумів, підтримував і підтримує мене в найтрудніші хвилини.

НАПЕРЕДОДНІ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО З'ЇЗДУ ОФІЦЕРІВ

12 жовтня 1991 р. в республіканському комітеті Спілки офіцерів України відбулася робоча нарада з питань створення Збройних Сил України і її республіканської гвардії в умовах незалежної держави. Констатувалося, що ідея незалежності сприймається неоднозначно в Україні. Але треба наголосити — ми живемо на власній землі і нам не пришло чогось або когось боятися. Контактуючи з громадськими установами і командирами військових частин, треба проявляти пильність і відповідну увагу до існуючої структури влади, Збройних Сил колишнього Союзу, увагу до демократичних сил, організацій, протилежних або паралельних Спілці офіцерів новоутворення.

Треба вести роз'яснювальну роботу, як і живуть на Україні, для яких Україна стала рідною, що це і їх справа. Не треба ображатись, а тим па-че дивуватись з того, що Україна встановлює повний контроль над своєю територією своїми національними засобами. Така позиція нашої держави пояснюється тим, що МО СРСР ігнорує Акт проголошення Незалежності України і намагається забрати з України сучасне озброєння і техніку, демонтувати технологічні лінії, пов'язані з атомною, авіаційною, суднобудівельною, електронною і танковою промисловістю, які працюють на військово-промисловий комплекс колишнього Союзу, а сьогодні — на Росію.

11 жовтня ц. р. відбулося закрите засідання Верховної Ради України. Довідь з військових питань зробив МО України К. Морозов. Він запропонував для розгляду і прийняття депутатами республіки законопроекти, які розробляє група офіцерів-членів Спілки офіцерів України. Що це за документи?

Передусім, була обгово-

рена і схвалена, а потім з урахуванням зауважень і пропозицій, прийнята Концепція створення Збройних Сил України. Таким чином, Днем народження Української Національної Армії є 11 жовтня 1991 р. Прийняте рішення стосовно створення Міністерства Оборони України. Спілка офіцерів України отримала завдання взяти участь у формуванні структури міністерства, підбору кадрів та інше. К. Морозов стурбований тим, щоб у МО України не потрапили люди, які принесли багато поганого із соціалістичного минулого. Нове міністерство розраховує на фахівців і патріотів, для яких Україна — Батьківщина. У вирішенні цієї проблеми Міністер Оборони України покладається на Спілку офіцерів України, з допомогою якої він має намір до кінця 1991 року створити Міністерство Оборони України.

Затверджена також кон-

цепція республіканської національної гвардії, що дає змогу робити відповідні практичні кроки по формуванню її підрозділів і структур.

Дуже важливим, на мою думку, є рішення Верховної Ради України про створення інституту державних військових уповноважених для контролю за діяльністю штабів і командування військових частин, а також за роботою підприємств ВПК в області і в цілому по Україні. На уповноважених покладаються також обов'язки перевірки вантажу на залізницях, в аеропортах, на автотрасах, щоб своєчасно викрити спроби вивозу військової техніки, зброї та матеріалів за межі України.

На сесію Верховної Ради України, про яку я пишу, були запрошені командуючі військових округів, армій, які були змушені визнати (не знаю, наскільки широко) рішення Вер-

ховної Ради України і зобов'язалися їх виконувати. Але як це поєднати з тим, що і сьогодні продовжують надходити на Україну накази МО СРСР, які зобов'язують командирів не виконувати рішень Верховної Ради України? На що робити ставку, дорожку за життя, конаючий центр? До речі, уже зараз із Москви поїхали представники МО бувшого СРСР в кожному військову частину, розташовану на Україні, з метою — зробити все, щоб офіцери, прапорщики і солдати сприяли проваленню референдуму, на якому ми готуємось сказати «Так» незалежній Україні. За це (щоб хлопці добре «попрацювали») обіцяють матеріальну винагороду — 200 крб. офіцерам і прапорщикам, велику подяку солдатам від Президента (якого?) і від уряду Росії, яка (ми віримо) має бути все таки іншою.

О. НИЖНИК.

СПОРТ-
АРЕНАНА ВСІ
СМАКИ

1-го вересня цього року студенти першого курсу нашого інституту нарешті змогли прийти на заняття з фізвиховання з бажанням, як кажуть, без понукання. Рішенням кафедри заняття для перших курсів усіх факультетів провадяться по вибору. Хоч вибір не такий вже великий, але ж — вибір.

Студентам надано можливість вибрати спеціалізацію з семи видів спорту — атлетична гімнастика, ритмічна гімнастика, настільний теніс, футбол, боротьба, легка атлетика і група загальної фізичної підготовки.

Фізичне виховання за спеціалізацією дає можливість конкретизувати заняття з фізкультурою як в інституті, так і під час самостійної роботи. Такі групи з атлетичної гімнастики ведуть викладачі Потапова,

Шаров, Кривой і автор цих рядків.

Не секрет, що кожний юнак мріє про красу свого тіла, достатню силу, спритність і витривалість. Усі ці якості можна набути тільки систематичними заняттями у секції фізичної досконалості, краси і грації.

Судячи з результатів прийому контрольних нормативів у студентів перших курсів, про грацію говорити не доводиться — картина досить сумна. Отже, робити є що. Правда, знайдуться скептики, які спитають: «А навіщо ця фізкультура вигинання?».

Агітувати нікого не буду, примушувати любити атлетичну гімнастику не стану, але дозволю собі запитати: хто думатиме про фізику та математику, лежачи на лікарняному ліжку? Звідси висновок: будь-який вид діяльності потрібен тільки здоровій людині. А здоров'я, як відомо, можна здобути не в лікарні, не за допомогою хімії, а тільки вдосконалюючи себе фізично, в праці, заняттях фізкультурою і спортом.

Все це вам і дозволять реалізувати групи атлетичної гімнастики нашого інституту.

О. ПАСТУШЕНКО,
старший викладач кафедри фізвиховання.

На знімку: йдуть заняття в секції фізичної досконалості, краси і грації.

Сто медалей
Цезаря
Мачадо

Цього симпатичного юнака з густою чорною чуприною і щирим усміхом очей можна часто зустріти на факультеті обчислювальної техніки, на якому він вчиться. Мачадо Хуліо Цезар — кубинець, уродженець сонячної Гавани, але, розмовляючи з ним, забуваєш, що він іноземний студент, бо добре знає нашу мову, традиції, звичаї, крім кольору шкіри нічим не відрізняється від інших студентів. А ще його поважають за активний спосіб життя, товариськість і доброзичливість. Мачадо наполегливо і небезуспішно вчиться (третій курс закінчив лише з одною трійкою, решта — «5» і «4»), бере плідну участь в науковій роботі, студентському самоуправлінні, та особливо багато часу віддає улюбленому виду спорту — плаванню, завдяки чому його ім'я стало відомим не тільки в інституті, а й в області, республіці.

Відданість спорту, збірній області з плавання, в якій він постійно виступає, може служити прикладом для інших. У Мачадо тільки й мови про свою команду, колеги і тренерів. Здавалось би яке йому, кубинцю, діло до успіхів чи невдач якоїсь провінційної української команди, виграв чи програє вона? Виявляється, є діло! Переживає. І в Чекославії, в Івано-Франківську, Севастополі, де вінницькі плавці змагались за перемогу, кубинець Мачадо віддавав усі сили і здібності, вніс у командну копилку найбільшу кількість очок, а в особистому заліку незмінно виборював призові місця.

У кожного легкоатлета чи плавця є своя «золота» дистанція, в якій він постійно

удосконалюється, з якою пов'язує свої честолюбиві спортивні мрії. У Мачадо — це комплексне плавання на 200 метрів, куди входять батерфляй, плавання на спині, брас і кроль. У цих видах він не мав на Кубі рівних.

Навіть самому стає інколи смішно і чудно, що почував себе у воді, наче риба. Чи давно він боюється її, як чорт ладану. З криком і жахом виривався від батька, який намагався вчити плавати. Здавалось, ніяка сила не переборе його страх перед водою. Тоді, замість батька взяла над ним шефство бабуся — ласкава, добра бабуня. Вона тільки гуляла з ним біля моря, саме там, де весело купались такі ж, як і він, семи-восьмирічні хлопчики.

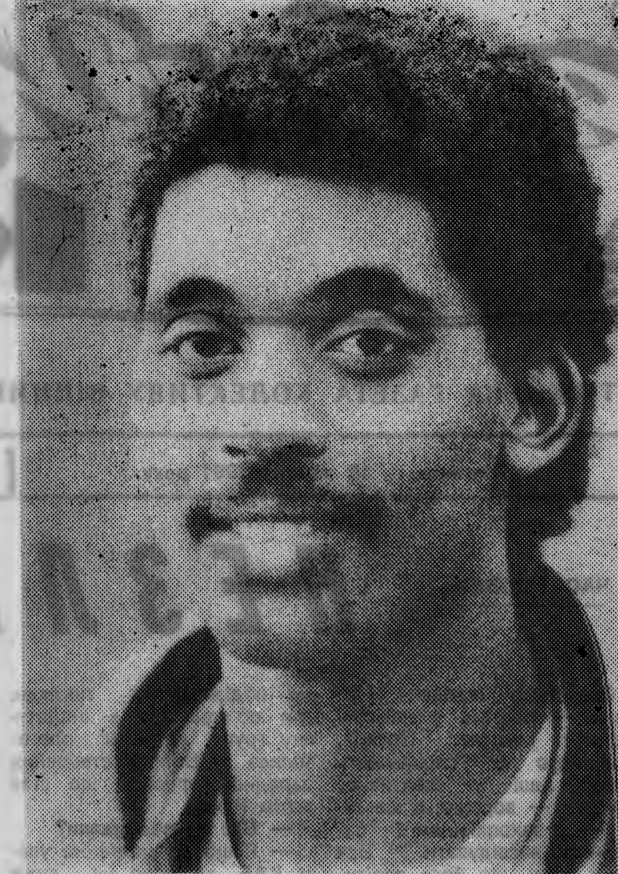
І цікавість, нарешті, задріпала та ще, Бог знає які почуття, примусили його спустити у воду, потім зануритись, у повній мірі відчути і страх перед незвіданим і насолоду від цього незвіданого, а над усім почуття здобутої над собою перемоги.

Після цього його вже не треба було вмовляти.

А через рік батько не повірив своїм очам — у шкільних змаганнях з плавання взяв участь і його «боягуз». Це й виборів перше місце.

А свою першу спортивну нагороду хлопець одержав уже на юнацькому чемпіонаті країни.

Медалі, медалі. Ім Мачадо вже загубив лік. Начив він тільки секунди, які вдавалось підкоряти. Фахівці, звісно, швидко помітили неабиякі здібності школяра, і після закінчення 7-го класу запросили у вищу націо-

нальну школу з водних видів спорту.

Ось так прийшов здібний кубинець до великого спорту. На все життя залишаться в пам'яті перемоги на міжнародних змаганнях на Ямайці, в Порто-Ріко, Чехословаччині, Німеччині, і особливо першість Карібського регіону в 1984 році, де він виграв поєдинок у відомого земляка Хосе Алонса, якого раніше ніколи не міг випередити.

Це був тріумф і його тренера Педро Пабло, котрий наполегливо працював з ним у комплексному плаванні.

У Вінниці кубинський плавець теж не залишився поза увагою досвідчених наставників. Спочатку його тренувала фахівець Ольга Рафалівна Асадова, згодом заслужений тренер УРСР Аркадій Аркадійович Вайльсовський, які допомогли юнакові вдосконалювати спортивні майстерність, виконати норму кандидата в майстри спорту, стати членом збірної області з морського багатобор'я. Тож до нагород

кубинських, ямайських, гаїтянських почали додаватися і радянські медалі та грамоти, яких загалом налічується близько ста.

Нелегко, звісно, юнакові поєднувати навчання, наукову роботу зі спортом. Є чисто життєві проблеми: не вистачає часу, стипендії, набридли самотність, адже в свої 23 роки він ще холостяк.

Та Мачадо — оптиміст, вірить, що життя поліпшиться, що доб'ється своєї мети стати досвідченим інженером. А ще плає надію на зустріч з милою серцю дівчиною, можливо, тут же в інституті, з якою створить сім'ю. Отже, дорогі вінничанки не втрачайте шанс! Хуліо Цезар Мачадо, молодий, перспективний жених, майбутній інженер, трудолюбивий і веселий. А ще він — талановитий плавець, так що з ним не потонеш в бурхливому житейському морі.

Л. НОВІНСЬКИЙ,

На знімку: Х. Ц. Мачадо.

ВІТАЄМО!

20 жовтня старшому викладачеві кафедри фізвиховання Валерію Юхимовичу Ходиреву виповнюється 50 років.

Для людини спортивного гарту такий вік, можна сказати, пора максимального розквіту всіх сил-духовних і фізичних, пора збирання плодів своєї натхненної праці на диві фізичної культури і спорту.

А скласти, так би мовити, рапорт з нагоди півстолітнього ювілею Валерію Юхимовичу є з чого. За 22 роки роботи в ВПІ він зробив стільки для інституту, що не визначити ніякими балами і очками. Тут і будівництво стадіону та корпусу кафедри фізвиховання, і організація спортивно-оздоровчого табору, і численні переможні виступи інститутських команд, в яких він брав участь.

Та особливо багато зусиль, ініціативи і таланту вклав він у створення однієї з найсильніших в республіці гандбольної команди ВПІ.

З юних літ Валерій полюбив цей вид спорту, хоч успішно виступав у футболі, хокеї, настільному тенісі, легкій атлетикі, але гандбол переважив усе. Так вийшло, що саме він, коли був студентом педагогічного інституту, у фіналі всіх міських гандбольних змагань став найкращим суперником команди політеху. Виступаючи під номером 10 за педагогічний інститут, цей гравець частенько псував настрої болільникам нашого інституту (тоді філіалу КПІ). Невисокий на зріст, худорлявий, він пролазив у кожну щільну оборону і забивав м'ячі або виводив на удар своїх товаришів.

Залишається загадкою, чому після закінчення педагогічного, працюючи Валерій пішов в політехнічний, але саме у ВПІ повною мірою розкрився його талант організатора, наставника і новатора в гандболі. Створена ним збірна чоловіча команда інституту дуже швидко заявила про себе не тільки в місті, а й в республіці. Наприклад, на минулій спартакіаді Мінвузу України вона посіла друге місце, випередивши такі колективи, як збірні Запорізького і Київського держуніверситетів, Київського і Львівського політехнічних інститутів та інших вузів.

А подивіться на стенди Інженерно-будівельного факультету — скільки там різних спортивних призів, кубків, грамот і дипломів. В них теж є частка душі і серця В. Ю. Ходирева — заступника декана з фізичного виховання на громадських засадах.

Що характерне в роботі фахівця? На це питання найкраще відповідають його вихованці, капітани команди різних років:

Олександр Тютюнов: «Бажання не тільки навчити добре грати, самовіддано захищати честь свого вузу, але й турбота про наше майбутнє, щоб ми уміло поєднували спорт і навчання, стали кваліфікованими інженерами...»

Валерій Артемчук — «Людяність».

Сергій Червинко — «Глибина знань гандболу».

Через місяць гандбольна команда інституту стартуватиме в черговій спартакіаді Мінвузу України. Тож, бажачи їй нового успіху, побажаємо насамперед здоров'я, щастя, бадьорості і невгасимого ентузіазму її тренеру і натхненнику Валерію Юхимовичу Ходиреву!

Колектив кафедри.

Романтики

Не один рік працює в нашому інституті клуб альпінізму і скелелазання «Одісей», який користується великою популярністю у працівників, викладачів і студентів.

На рахунок його членів чимало захоплюючих мандрівок, зокрема, в гори Паміру і Тянь-Шаню, по Кольському півострову і Камчатці.

Багатим на походи різної категорії складності був для інститутських альпіністів і цей рік. Так, група з радіотехнічного факультету побувала в горах Криму, ентузіасти з факультету обчислювальної техніки — в Карпатах, а завзяті мандрівники з енергетичного взяли участь в тривалій подорожі по Саянах і Байкалу.

В одному з наступних номерів нашої газети учасники цих мандрівок поділяться своїми дорожніми враженнями. А поки-що на прохання керівництва клубу повідомляємо про новий набір в ряди інститутських альпіністів.

Записатись можна на кафедрі фізвиховання (кімната 22) кожної середи з 18.30 до 20.00.

Змаганнями футболістів стартувала на нашому стадіоні XV студентська спартакіада Мінвузу України. Протягом 4-х днів точилася вперта боротьба за вихід до фіналу. Двома путівками заволоділи команди Сімферополя та «Політехнік» ВПІ (тренер — старший викладач кафедри фізвиховання А. М. Голубович).

Невдачами виявились футболісти столичних ін-

ПЕРШІ СТАРТИ

ститутів — харчової промисловості та автошляхового, які посіли останні місця.

Гравці і тренери відзначили добру організацію змагань, висловили подяку за хороші умови проживання в гуртожитку № 3.

Кращими в складі «Політехніка» названі Олег Шикир і Олег Сливін —

студенти машинобудівного факультету, Ігор Денчук з факультету обчислювальної техніки.

Отже, попереду фінал. Зичимо команді успіхів!

В. ОЧЕРЕТНИЙ,
голова спортивного клубу «Олімп», майстер спорту СРСР.

На знімку: момент футбольного поєдинку.
Фото С. Лісового.

